

LA VEU DE GIRONA

Redacció y Administració:
Progrés, 7, pral.

REVISTA SETMANAL

Trimestre 2'00 ptas.
Semestre 3'50

Un any 6'00 ptas.
Núm. solt 0'10

La nostra eficàcia

Ens en podem vantar de l'eficàcia de LA VEU DE GIRONA. Tot just vinguda a la vida, s'es convertida en una publicació predilecta dels gironins, encaixant de ple en l'ànima ciutadana.

Hi havia en la política menuda de la ciutat petites qüestions, frivolitats insignificants en relació amb el conjunt, a les que, el diari, ja sia per raó del seu camp d'acció mes general, ja per una particular manera de ser, no volia o no podia dedicar l'atenció que era convenient.

I aixís hem vist com un dia i un altre dia i una setmana rera l'altre setmana, un periòdic, orgue dels que per paradoxa irritant s'anomenan a si mateixos els *purs*, els *integerrims*, els *millors*, redactat en sa major part per elements als qui, si no la vergonya política, al menys l'estimació de la propia dignitat i la consideració de l'altesa del seu caràcter hauria hagut de privar la transgressió violenta de totes les lleis canòniques i de totes les lleis humanes de respecte i companyerisme, descendia al grau mes infim del periodisme, esbatanant totes les portes de les vides privades i deixant-se en el lloch mes repugnant de la vida.

En pocs nombres del dit periòdic—*El Geronés*—deixava d'inserirhi notícies molestoses o reticències mortificants per tot ço que havia alguna conexió amb l'actuació tradicionalista a Girona. Se acudia a tota mena d'armes, licites o il·licites, bones o dolentes, per

tal de seguir avant amb el seu propòsit.

Malgrat l'indigna campanya, *El Norte* i'ls directors del jaumisme local, amb prudència, potser estremadada, callaven i passaven per alt totes les calumnies i tots els afronts. Calumniaven nostres institucions i els nostres homes... i *El Norte* callava. Ridicolitzaven tots els actes nostres fins en allò que tenien de religiosos i de patriòtics... i *El Norte* callava. Se desvergonyiren fins anomenar persones, fins a retreure vides privades, fins a menypreuar l'hàbit que quiscunes d'elles vestien i la ciencia que tothom els hi regonexia... i encare *El Norte* callava!

Nosaltres els de LA VEU DE GIRONA respectem el criteri del nostre estimat confrare. A la fi ell es conseqüent a la norma que's proposà desde'l principi, quan es negà a establir el canvi amb *El Gironés* pressentint sens dupte que aquest no era digne d'alternar amb les publicacions series, malgrat oferir-se com a portaveu d'una entitat catòlica (?) i comptar en la seva redacció amb l'apoi d'alguns clergues que's pensaven potser evangelitzar les ànimes desde una trona d'aont solzament s'hi predicava l'odi i el rencor.

El Norte pot pensar com millor li sembli i seguir la pauta que judiqui mes encertada; pro a nosaltres ningú ens treu l'independència de criteri i segons aquest hem vingut a a la llum y ens proposém fer religió i patria, doncs lo mateix pot trevallar-se extenguent el coneixement d'aquets ideals, com deslliurant los del seus enemichs

interns, car Jesús lo mateix predicava a les multituds que'l seguien, que foragitava del temple als comerciants sense consciencia ni vergonya.

La eficàcia de la nostre empresa es evident i molts son ja els qui s'han aplegat al nostre entorn, curosos de trevallar per a la decència ciutadana, qu'han trepitjat i deshonorat elements que's vantaven de ser-ne sos principals sostenidors.

Enteném que hi ha abusos i desvergonyiments que no's poden deixar passar; y entenem també que a voltes es suicida la prudencia i la circunspecció amb aquells que no se la mereixen.

LA VEU DE GIRONA té una obra a realitzar i aquesta la complirà contra totes les malvestats que al seu entorn s'aixequin. Tenim força i valor per a resistir els atacs dels enemichs i no ens faran callar ni les amenaces, que despreciém, ni les promeses de rectificació amb les que no creiem fins que'n veiem les proves.

Estém satisfets de la eficàcia inicial de la nostra tasca.

Endevant, amics!...

Detalls d'una excursió feta pels nens de la Dolça.

Segont fragment (1)

(A la vora de la llar).

— ¡Quina mullena!

— Un altre cop haurém de portar roba de recambi...

— Vaja, pro ens hem divertit...
— Oh si, sobretot això; ¡divertit...!

— (A coro). ¿Encare no está l'arrós?

En Nitús, el Ros i en Currandillas, se reuneixen en un quartet, per deliberar...

— ¿Qué te n'ha semblat del sermó del cubano...?

— Noi, de *primo cartel-lo*.... Aquest home promet... ¡Quina finura, quin xich i quina unció catanesca...! Es veu qu'això dels amors patriòtics el tenen perdut...

— Quant parla de la terra, sembla arrebatat en *axtassis*... Fins gira els ulls en blanc.

— En *éxtassis*, vols dir.

— Be, vaja, es igual...

— Jo trovo que ja fa cara de canonge...

— Pots contar qu'en Cambó ja el te en llista...

— Fins se diu que va plorar, quant la derrota...

— Al menys, s'ha amagrit molt desde aleshoras...

— Be vaja, pro parlant clar, ¿voléu dir qu'está be, sempre tocar la mateixa tecla...?

— Home, s'han d'aprofitar les ocasions...

— Pro arribarém a semblar gramofons sense placas de recambi....

— Sobretot, a la trona, trovo en fem un xic massa. Mira qu'arribar a dir, com Mossen Fil i betes, qu'Adam era regionalista, n'hi ha per pendre'ns el pel.

— (En Parraquets, sorprenent als conspiradors).

— Ep, no murmurém...

— Home: ens divertiam...

— Ah, si, quina gatzara que fem...

— ¿Encara no está l'arrós?

— *Hombra* no siguis materialista...

— Vaja, nois..., que d'aquesta feta ens sortiran bolets a l'esquena... Es veu que no tenim astròlecs a casa nostra...

— ¡Que dius! ¿Qué no recordas aquell de «La Veu»?

— Ah, sí. Vols dir aquell que fument-se de les plegaries, pronosticaba bon temps...

— Sí, hi sortiren ruixats a dojo...

— Be, aquell no era catòlic-regionalista...

A casa nostra hi queben gent de tota mena...

— ¿Fins *paleòlecs*?

— ¿Quin animal es, aquest?

— No siguis neula. Això de no sapiguer qu'es paleòlec..., no mes passa an els requetés...

— Tothom ha d'aprendrer...

Veus, a n'en Camps, fa quatre dies li habian de corretjir els articlec, i are seria capás de fer un bon paper al Congrés...

— Si, qu'en tenim de sabis...

— No's pot negar... ¡I quinas closcas...!

— Aquell redactor - quefe, de closca en forma de cogombre, ¡qu'en te de ciencia!

— ¿I Mossen Salvi...? Heu de sapiguer que fins el Sant Pare se va inspirar en un dels seus llibres, segons ell digue, per una Enciclica...

— ¡Renoí...!

— Per això, no hi poden res amb nosaltres.

— Pro crec, qu'era carli, avans Mossen Salvi...

— Si; pro tots els sabis, en fugen...

— ¿I en Mella...?

— En Mella... i para de contar i encare s'ha fet regionalista...

— ¿Qué dius, are...?

— Sí home, sí... ¿qué no hu has llegit...?

— Pas an els nostres diaris...

— ¡Ep, nois l'arrós a taula...!

— Santa paraula.

— ¡Sant Jordi gloriós!

— (La cassola arriba an en Currandillas i regira, que regira, cercant una cuixa de pollastre... ¡Que no aparece!

— ¿Qué buscas?

— Quelcom de sustancia per tapar algun forat...

— Mira, que n'hi ha forquillas...

— Aquet pollastre debía tenir una dotsena de potas...

— Ale, home, enbesteix-les que donan dalit.

— Casai, aquet cresta-roig, debía estar mes magre qu'en Cambó.

— *Respeto*, ¡eh! Sino, t'incloc a la llista negra.

— ¿Que també n'hi ha de llista-negra...?

— Ja ho crec.

— Vosaltres *peixi-minuti*, no esteu enterats dels secrets del *Estat-Major* lliguero...

— ¡Home...!

— Doncs sí; havéu de sapiguer que hi han llistes blanques i negres... A les blanques hi figuran els capassos per obtenir càrrecs d'importancia, com diputats, canonges, etzètera.

— ¿Fins canonges...?

— I sí, home, ¿que no us vareu enterar de la petició de'n Cambó, demanant qu'els Bisbes fossin catalans...?

— I encare, dirán, que no s'ocupa de Relligió.

— Es veu que'l zel de la gloria de Deu i salvació de les animas, ne'l deixa sosegar...

— ¡Es un Apóstol...!

— I a las llistas negras qu'hi figura...

— Els orgullosos, superbs, inquebrantables i tossuts, que tenen la gosadia de criticar a la Lliga i a ses obres... Pro entenéu-ho be... Quant n'hi ha algún que podria ser nos profitós, se li va al darrera, oferint-li carreteras, etz.... Com se va fer an en Mir i Miró i altres...

— Ep, moqueu aquell nano, que'l nas li sua...

— Portéu cuixins, qu'allí n'hi ha una dotzena que no arriban a la taula.

Els grossos, d'entre la quitxalla, parlavan d'alta politica.

— El *Cubano*, deia: «M'han de pagar l'inicua campanya contra el meu germá...

— ¿Ahont podriam trovar un home mes desinterassat, mes fi, mes culte, mes recte..., si val a dir la vritat...?

— La vritat, sempre s'ha de dir...

— Nosaltres que som el prototipo de la caritat... (Llegeixis el setmanari separatista del 30 propassat, el darrer entrefilet del Agre-dols, com á mostra de finura. Allí la bilis i'l mal humor hi son condensats).

(En *Madapolam*, que menjava amb abdues mandíbulas, s'engargusa, i ennuhagat, estossega...² Cau sobre la taula una pluja d'arrós).

— Ja neva, nois...

— No, qu'es calamarsa...

— ¡Quin metrallasso...!

— Aprofitéu aquest arrós, o sino no podrém repetir, deia en Nitut...

— Hem de fels hi pagar la derrota doble.

— Sí. I encare es queixen de que no'ls hi tornem el saludo.

— ¡Que s'han cregut...!

— La dignitat, sobre tot...

— Ah sí, la dignitat, no'ns hu permet...

— Oh santa dignitat... *Ora pro nobis*.

— Aixó es una inspiració...

— ¡Quina idea...!

— La pluja avui ha fecondat nostre cervell.

— ¿Qué voleu dir...?

— Que sí, home... Surten mes ideias grans de nostres closques, que rovellons i ous de reig per aquestas montanyes...

— Bravo... Aixó es tenir benzina...

— I que, nosaltres ho acaparém tot... L' Ensesa, la farina; en Sagner, el gas carbónic; en Masó, el gas jurídic, i jo, el gas gastronómic.

— (Un nano plora, perquè els parallons li pican...)

— ¿Qué valen ells?

— ¡En Mella... Be, sí, en Mella.

— ¿Pro que vol comparat an en Cambó?

— Quin garbo, el nostre leader... Quina gracia... Fins amb el gest es únic...

— Amb la ma posada al grapó, no n'hi ha eap com en Cambó...

— I encare aquell mussol del

«Debate», li diu que nada entre dos aguas.

— En Cambó, tractat de nada...

— No home, vol dir que neda...

— ¡Ah...! I guarda la roba ¿eh?

— Tot es enveja...

— Sí, enveja, incapacitat, nulitat... i s'ha acabat...

— ¿Que s'ha acaba?

— L'arrós... ¡Llástima hombra!

(1) Els senyors caxistes en el nombre passat confongueren la son amb la música o al menys es menjaren una M, i no val a vadar qu vigilan molt els *sabis* d'enfront.

Sección Religiosa

Santoral

7 Dijous. St. Ambrós bisbe i Urbá bisbe i conf.

8 Divendres. La **Puríssima Concepció de María.**

9 Dissabte. Sant. Cipriá ab. i Santa Lleocadia.—Dejuni.

10 Diumenge II d'Advent. La Mare de Deu de Loreto i Santa Eularia de Mérida v. i mártir.

11 Dilluns. St. Damas papa i confessor i Sta. Julia v. i mr.

12 Dimars. Sts. Donato, Senési i Cresenci, mrs.

13 Dimecres. Santa Llucia v. i mártir.

Quaranta Hores.—Segueixen a l'iglesia del Hospital. Diumenge començarán a la del Dolors.

Hores d'Exposició: de 8 a 11 i mitja del matí i de les 4 a les 6 de la tarda.

Espigoleig

Mai hi pogut entendre la manera de ser que tenim els espanyols. Ens queixém, plorém i rabiém perquè no tenim quartos i s'han apujat les subsistencies, i, no obstant aixó, ens gastém la primera pesseta amb la rifa de Nadal esperant que la fortuna ens caigui del cel com pa beneit.

El poble es petit, pro el flequer, el carnicer, el betes i fils, el nunci, l'agutzil, l'enterramorts, etz, tots fan apuntacions de Nadal. Fins la mera minyona, l'altre dia m'oferia part d'una apuntació que la

seva tia li havia fet d'una propietat d'una seva cosina que, entre totes les modistes del seu taller, l'havien comprada a can Rovira de Girona que diu que es la casa de la sort.

Voldria que hagués passat aquest temps ditxos, perquè la meva criada ja'm porta marejat. Cada dia m'explica somnis tinguts que segons la seva exegessi, indiquen la seva sort.

Aixó no ho he entés mai: aquesta successió d'ilusions barrejades amb pesimismo: aquesta opulencia en mitg de la miseria en que es desenrotlla la nostra vida no la puc desxifrar.

Un'altre cosa que tampoc puc entendre, es la relació que hi pot haver entre la campanya iniciada per El Norte a favor de la depuració de la Beneficencia provincial i les invectives que'l seu començament mereix al periódic dels clergues apostolics i nacionalistes interrégims, fins al punt de calificar-la d'indigne, de calumniosa, d'innoble, de grossera i altres epítets comuns en els educats paladars dels seus redactors.

Perque l'acte de El Norte nosaltres ho trovém lo més natural del món. Fa temps i temps que's denunciaven abusos ocorreguts en el Hospici i Hospital; s'obren informacions per part del Sr. Riera amb la que se demostra qu'algun fonament tenien les denuncies; es diu publicament que ni ha castics de resultes de tot; i donchs, que mes natural que El Norte demanés intervenir-hi per a dir la veritat de tot?

La forma amb que El Gironés ha rebut aquesta petició de El Norte per si sola ja es sospitosa: car, una de dos: o totes les denuncies son infundades o bé hi há algom de veritat en les queixes. Si lo primer cap mal pot fer al seu President de la Diputació la llum que hi fassi El Norte, ans al contrari afavoreix la seva gestió presidencial; i si lo segon, es veu palpablement que tém l'intervenció seriosa en els afers de la Beneficencia provincial i l'espanta la veritat que sens dupte diria el diari católic gironi.

Deixi en bona hora El Gironés que El Norte digui lo que vegi en la Beneficencia. Si allavors hi veu parcialitat, cridi i esfereixis que encare nosaltres li ajudarém, Pro no fiqui tant llástimosament els peus a la galleda, insultant i sortint-se de fogó al primer anunci i atacant de retop a la Bona Premsa que está molt deslligada de les rancunies, atreviments i miserietes dels clergues apostolics i nacionalistes interrégims de El Gironés.

Ah'... Patria, Herald, Autonomista Provincia. Scherzando.... bons per are, gracias a Deu.

L'ONCLE JANOT

SECCIÓ CIENTÍFICA

Economia

IV

Patriotisme del capital i del treball en els moments actuals i per a després de la guerra.

L'actuació individual necessària, ja que sens ella la vida fora impossible, valdria molt poc davant l'immensitat del fi econòmic, aixís com davant de la complexitat dels demés fins humans.

L'ordre econòmic no pot estar constituït per individualitats independents en quant se refereix a la obra. D'aquí l'associació dels elements productius.

L'indústria (producció econòmica), es ja de sí una associació de treball, de capital i d'elements naturals, i cada uns dels factors elementals, com encarnats en persones determinades, produeixen l'efecte esperat en virtut de l'acumulació.

Per altre part en la col·lectivitat hi ha *capitalistes*, posseïdors de bens, entre quins podem incloure 'ls propietaris de terres capitalitzades, i hi ha obrers, que ofereixen la seva activitat. Uns representen el *capital*, altres el *treball*. Abdós son complementaris. Se compenentren i completen. I associant-se donen lloc a l'indústria que es extractiva (si predomina l'element natural), o manufacturera (quan predomina'l treball), o comercial i de transport (si predomina'l capital), amb totes les divissions i subdivisions que convenientment poden fer-se.

Are be, si en l'associació de capital i treball per a fins econòmics intervé l'egoisme per part del capital, l'obrer, quina activitat no es remunerada degudament i es veu impossibilitat de satisfer decorosament les seves necessitats, cerca nous centres de producció i emigra. Si intervé l'egoisme per part del obrer, els capitals se retiren. L'egoisme, l'afany d'una retribució

exagerada de part d'alguns dels factors de la producció, mata a n' aquesta i esdevé l'inèrcia, la ruïna.

Mai deu rompre's la harmonia entre aquestos factors quins interessos son els mateixos. El que contribueix amb capitals a una obra, lo mateix que'l que hi aporta'l treball, deuen obtindre la retribució adequada als seus serveis; retribució que no deuria ser en privilegi d'un o altre factor, ateses, un cop, les circumstancies. El capitalista te necessitats i necessitats te l'obrer, i unes i altres deuen esser satisfetes. No es just que'l capitalista vulgui lucrar amb l'activitat del obrer, com no fora just que l'obrer explotés al capitalista esmersant una activitat migrada en relació a la retribució. El *salari* dels dos factors deu esser equitatiu. Aixís hi ha harmonia. I amb l'harmonia, vida i riquesa econòmica. L'egoisme es la mort.

Però quan més que mai deu afermar-se i refermar-se aqueixa harmonia, quan amb major motiu deuen des-apareixer els egoïsmes que fan trontollar l'obra econòmica es en els moments difícils de la vida de les col·lectivitats, en els moments de crisis nacionals degudes a causes internes o externes, propies o estranyes. A les hores se requereix serenor i amor patri. El capital es un factor i'l treball un altre de la vida econòmica nacional, i cal que un i altre factor, posseïts d'un veritable afecte a la patria, a n'aquella patria que resumeix en síntesis tots els amors i aspiracions, se prestin als sacrificis que sien de moment necessaris per a impedir la bancarrota i la ruïna.

Espanya atravesava una situació crítica en sentit econòmic; l'emigració es cada jorn mes crescuda; son moltíssims els obrers que fugen a llunyes terres a cercar un tros de

pa a cambi de la seva activitat. Gran part de culpa correspon als governants que no curen gaire de les questions econòmiques, que no fomenten l'explotació de la riquesa nacional, que permeten que les inmillorables condicions de la naturalesa, de nostre sol, se perdin improductives. Però altre tant de culpa correspon als capitalistes i als mateixos obrers; als uns per no limitar-se a un menor benefici i als altres per no admetre la mes justa retribució. Quan s'atruessen situacions difícils es precis un sacrifici, i el patriotisme solsament pot fer que s'accepti agradosament.

Curi'l govern de que s'apliqui amb tot rigorisme la llei de les subsistencies als acaparadors i després, posseïts de l'amor a la patria, que es algom nostre que tots volém sentir com qui més, sacrificant-se capital i treball, contentint-se amb una mes petita retribució, suprimint aquelles necessitats *falses* que siguin suprimibles, i l'harmonia donará'ls fruits que's desitjen en aquestes circumstancies difícils que atravesava Espanya per les conseqüencies devingudes del conflicte europeu.

Cal també que aqueix patriotisme que es necessari actualment en el capital i el treball, persisteixi per a la bona i acertada resolució de les questions econòmiques que ha de plantejar la pau quan esdevingui. La solució del conflicte europeu, que, en síntesis, es un conflicte econòmic, ha de modificar notablement la vida econòmica internacional i nacional. Convé doncs, que estém preparats per als moments futurs. Que la pau no'ns trobi en guerra econòmica entre 'ls factors de la producció. Que la major pau i harmonia regnin entre capital i treball. Units, serán una forsa que podrà influir en les determinacions que 's prenguin en el Congrés de la pau.

SECCIÓ ARTÍSTICA

Plany

*Jo soc el trovair-dels mals del amor
Qu'escampa per l'aire-tristeses i dolor.
Son notes sentides; les del meu cantar
Notes recullides-del plany d'unes vides
Nades per plorar.*

*La meua tonada-regala torment
Tota n'es rimada-amb prosa arrencada
D'algún-sentiment*

*Jo soc el trovair-dels mals del amor
Qu'escampa per l'aire-tristeses i dolor*

Per l'aspre viarany d'aquesta vida
Una ànima endolada fa camí
Amb l'enguniós caient de flor mar-
cida
Que en plenitud de goig se sent
moriri.

Ella camina com claror de posta
Fent via a la fretura de la nit,
La nit, que es pena amarga que s'
acosta

Quan la ilusió darrera s'ha esvahit.

Gentil doncella, quin esguart dol-
císsim
Engendra somnis d'eternal blavor,
Senti florir dintre'l seu pit puríssim
El lliri blanc d'un sentiment d'
amor.

Amb ansias de fruit del goig de
virer,
Cercaba el lliri blanc un raig de
llum,
I un raig de llum, atret pel seu
somriurer,
Besà son front omplint-lo de per-
fúm.

Rublerta de passió aquella hermo-
sura.

Vivia per la flor del sentiment
I oferia son calser de dolçura
Al bes que li parlava tendrement.

Mes era'l bes traïdor la veu cap-
ciosa

D'un cor pervers que li fingia amor;
El llop vestit d'ovella carinyosa

Que soptilment mataba'l seu can-
dor.

I havent gaudit dolçor tan exqui-
sida

Del néctar divinal d'aquella flor
Deixaba sa existencia dolorida

Privant-la eternament de la claror.

Pel mig d'un mondeplàscida alegria
Un ànima passeja amb gran tristor
I diu planyosament en sa agonia
L'epilec d'un misteri de dolor.

I a l'hora en que la sombra majes-
tuosa

Regina s'erigeix del ample espai,
Cau l'ànima que passa planyorosa
En l'agonia del darrer desmai.

*Jo soc el trovair-dels mals del amor
Qu'escampa per l'aire-tristeses i dolor
Son notes sentides-les del meu amor
Notes recullides-del plany d'unes vides
Nades per plorar.*

*La meua tonada-regala torment
Tota n'es rimada amb prosa arrencada
D'algún sentiment.*

*Jo soc el trovair dels mals del cantar
Qu'escampa per l'aire-tristeses i dolçor*

J. GOMIS LL.

Quadrets camperols

Clarors d'auba

En les llunyanies llevantines
s'encenen clarors de grana i de to-
paci, que s'espargeixen amb deix
de somni plaerós per l'immensa
volta. Els bous del Carro devallen
afayosos a pasturar en les crestes
verde jants de les montanyes. Les
ratlles que enmotllen les formes
de les coses se defineixen y concre-
ten. El silenci de la nit plena de
misteris s'ha desfet. Refilen les pe-
tites aus, un himne a la beatifica
llum que pregonia l'eixir del nou
dia. I Venus, la fermosa estrella

de l'auba, fuig vergonyosa a ama-
gar sa fulgurant bellesa nua dels
amorosos esguats del Sol, que treu
sa testa esplendorosa pel llunyà
oritzó, banyant en clarors d'or i
porpre a la terra que's desvetlla.

El poble rialler
de la montanya.

A mig camí del cel, com níu
d'aligues, recollat en un replà de la
montanya s'ovira un poble de ca-
setes blanques com gavines de mar.
El vell cloquer de forta pedra
bruna, destaca seriós com engelo-
sit, atalaia que guarda amb cura un
bell tresor. El vert grisenc de les
oliveres dels encontons, serveix
d'espléndit marc al poble rialler de
la montanya. Quan les clarors de
l'auba rellisquen pels rojencs teu-
lats com caricies d'amor, els bron-
zes del vell cloquer escampen pla-
na enllà les seves veus sonores
que duen armonies als cors i reca-
ben dels llabis pietosos l'oració
del matí.

JIM.

La misa dels emigrants

Creua ara'l vaixell uua mar deserta,
Fent la seva via dret a llocs llunyans
Igual que un mosquer, sobre de coberta
Hi han els emigrants.

La barreja informe de carn miserosa
Pareix que mormuri al unissó un res
I sembla que diguin amb veu dolorosa:
«No tornarem mes.»

No sé si es que fugen o la Patria'ls llensa
I per poger viure se'n van al etzar;
Que, s'girin ont vullguin, que, entre boi-
[ra densa,
Sols veurán la mar.

La mar sense fites, una mar calmosa
Que té's camins amples sens tenir camins;

Se coneix per sobre, empró es misteriosa

De la part de dins.

Mati de diumenge! Diada felisa;

Vora de la proa hi oviro l'altà.

Els homes que vulguin oíràn la missa

Que's cel-lebrará.

Nota aprofitable per a un bon artista,

Allà on s'oferien galanment els cors;

Ersa missa negra, era missa trista

Plena de records

Plena de misteris, plena d'anyorances,

Per terres amades que cauen al lluny;

He vist per les galtes, plorant recordances

Un plor que s'esmuny.

Apareix de prompte vell capellà que obra

Del missal els folis esguardant als Cels;

Tot ell es miseria; la casulla es pobra

Com els seus fidels.

Els guaita amb silenci i els hi estén els

[brasos

Com si'ls absolvés de negres pecats;

Sembla que'ls hi digui: «Vostres futurs

[passos»

siguin més sortats;

Que troveu vosaltres terres generoses,

Que ben il·luminosos sien els camins.

Que les vostres petjes siguin protectores

A nobles destins»

I quan el vi apura de les canadelles

S'ou en les gentades un gemec confús,

Tal com si volgues in beure totes elles

La sang de Jesús

PERE SALOM I MORERA

NOTA D'ADMINISTRACIÓ

**Preguéem a tots els qui
rebin aquesta REVISTA,
que se serveixin retornar-
la cas de no volguer esser-
ne subscriptor.**

CLATELLADES

Aclarant una *clatellada* del nostre últim número, devém fer constar que a l'anada catalanista als Angels no hi assistí la Escola del Mercadal, que no es de cap manera política.

Els que si hi anaren, foren els nois components de la mateixa, amb el seu mestre al front, pro no com a Escolania, sino com a secció del «Círcol Catòlic d'Obrers».

Queda la veritat en el seu lloc.

«La Veu de Catalunya» de divendres passat, al copiar un article de l'orgue castellà dels catalanistes gironins, cita el seu nom diguent-li pretosament «Diari de Girona».

No, company, no; malgrat l'anomalia que significa, l'orgue castellà dels catalanista d'aquí, te per nom «Diario de Gerona».

I no s'hi val, confrare, a rectificar el baptisme de ningú, encare que sigui amb el bon desitg de evitar un ridícol, perquè no es lícit fer combregar amb rodes de molí als correligionaris de fora de Girona que'ns pensen que'ls catalanistas d'aquí son com cal, i també perquè la llei de Deu proibeix la mentida.

I després hauriem de tornar amb aquella cantarella de les eleccions: «I l'octau manament?»

S'en recorda el confrare barceloní?

«El Gironés» diu que els que fem «La Veu de Girona» som «amarats els uns de odi i envega (?) i n-

dissimulables, hipócrites solapats (!) els altres»,

Ho diu ell, amb aquell lexic tant escollit que caracteritza als seus redactors, i esta clar! *boca a bajo todo el mundo*.

A fé de bon cristià, doncs, que s'equivoca de mitg-a-mitg en la seva apreciació «El Gironés». No n'hi tenim cap d'odi, que es de mals cristians l'odiar-se.

De tal manera no l'odiém mica, que fins li portém alguna estimació. Perxó li peguéem tanta pellissa. Ja ho diu el ditxo: «Qui t'estima et farà plorar».

En quant a la nostra hipocresia tampoc está en lo cert el periòdic dels *clergues apostòlics* (hi está tant poques vegades)! car tots els redactors de LA VEU firmém les nostres quartilles i no hem de menester que'ns corretgeixin l'ortografia per a dissimular la nostra intervenció i poguer després censurar, davant les persones de seny, l'orientació de les nostres propies campanyes.

Tenim el valor de les nostres conviccions que jamai amagarém amb una hipocresia *solapada*.

Entesos?...

Doncs, entesos.

El Norte diu que a primer d'any el *Diario de Gerona* començarà a publicar-se redactat en nostre volguda parla catalana.

Quan ho diu el nostre estimat company, els seus fonaments tindrà; pro nosaltres ho posém en quarentena.

Hi ha qui s'estima mes la caixa que no la confessió de les simpaties que's diuen professar.

I la veritat, amb la situació en

Aviat sortirà

: El Nadal de les Pastores :

Obra lírica a propòsit per a representarse en col·legis i escoles de noies.

Escrita per Mossén FRANCESC GAY, Prevere.

que se trova el *Diario* no li convenen baixes, sino que ha d'aprofitar totes les subscripcions i tots els anuncis.

Per castellanés que siguin les primeres y per poc decentes que siguin els segons.

I per més *Salvies* que hi escriuin.

Si tinguéssim l'espai de LA VEU DE GIRONA per a dedicar lo a tonteries, copiariem íntegrament l'article que'l pintoresc *Doctor Seny* publica a l'últim *Gironés*.

Creiem que mes ximpleries en menys paraules es imposible dir-les.

Duptém que'l propi pare de la criatura entengui el que diu l'article. (D'alguna manera s'ha de anomenar).

Quins doctors!

Hi ha homes que no poden amagar les seves aficions mai.

Ont hi ha un carnicer el coneixereu tot desseguida que's parli del escorxadador.

I no us dic res si's tracta de un farinaire.

A l'Ajuntament, encare no's parla de carn, malgrat sia de cavall, ja's veuen les dents a n'en Jordi Serra; quan se tracta de pa, a l'Ensesa se li veu desseguida la butxaca.

Son debilitats, que hi farém.

Un subscriptor ens aconsella que no'ns deixem dur del genit quan escriguem les clatellades.

Estimem el consell i farem els mitjos per practicar-lo.

Per altre part, no's cregui l'amic conseller, que no'ns costi un gros esforç el moderar-nos.

¡Son tan dolents el menja-jau-míns que patim a Girona!

Pro, vatja, tot ho anirem arreglant.

Si's porten be, els deixarem reposar.

Per alguna raó som germanófills, nosaltres.

A la darrera sessió del nostre Ajuntament, ocorregué un miracle.

El farmacéutic Dr. Sagrera, va conquistar al metje Dr. Coll.

D'are en avant menjarem el peix fresc a Girona.

El diligent President de la Diputació ha fet un altre visita a les Cases benéfiques.

Are va be; poc a poc se hi arribarà a estar be a n'aquelles Cases, si's vigila una mica.

BUÇÓ

IVAN TOCC.—De porqueries no'n publiquem. Envihi-les a «El Gironés».

M. I.—En el nombre últim ja ferem avinent que per escalfar clatells ens bastem i encara més.

N. RIBAS.—En els seus versos hi sobren faltes ortogràfiques, i hi manquen sílabas. Compris una Ortografia i un metre.

CAMIL.—Per les pàgines «Científica i Artística», sòlsament admetem composicions suscrites, per firma coneguda.

SANTA CLARA.—Li agraïm. Volem coneixel.

CASA MARESMA

ABEURADORS : GIRONA

GUANTS INMILLORABLES

EXPLENDIT ASSORTIT DE PELLIS

BISUTERIA

Se Ven Un caball de sis anys

i un carret amb molles.

Tot en bones condicions

Dirigir-se a

n'aquesta Administració

VI YODO-TÁNIC-FOSFATAT

DEL

DR. SAGRERA

FARMACIA:

Plassa Constitució, 4.-GIRONA

Obsequis a nostres subscriptors

La Veu de Girona, insertarà cada setmana un **cupó i prima** que donarà dret alsuscriptors a valiosos obsequis que detallarem oportunament.

LA VEU DE GIRONA

Cupó-prima N.º 4

VALIOSOS OBSEQUIS

Sabateria de Ramón Fajas

Rebudes les novetats de la temporada, a preus econòmics.

FORMES DE ÚLTIMA CREACIÓ - - - ESPECIALITAT A LA MIDE

Carré Anselm Clavé, 20. - - - GIRONA

Cura radical de las Hernias

(quebraduras, trencaduras, roturas, relajaciones) sin necesidad de operación alguna con el **Braguero o Vendaje elástico inglés** (sin hierros ni aceros). Este aparato es **EL MEJOR DEL MUNDO** y el más cómodo que se conoce; no pesa ni abulta y cura el 90 por ciento y a los **niños a todos**, sin excepción.

Cuando no cura reduce dicha afección a una pequeñez por antigua y voluminosa que sea.

No molesta para dedicarse a toda clase de trabajo y ejercicios, ni precisa quitárselo para acostarse, es lavable y de larga duración. Su presión es gradual, a voluntad del que lo usa y siempre mayor que la que se puede obtener con los aparatos de hierro o acero.

Este aparato se construye expresamente a la medida, siendo indispensable la presentación personal de los interesados.

El «Braguero o Vendaje Elástico Inglés» está garantizado, y todas las reformas y composturas se hacen gratis; por lo tanto, no hay necesidad de gastar más dinero en otros aparatos.

Relación de curados en esta provincia

Jaime Gol Caulés, de 10 meses, herniado de las dos ingles, desde su nacimiento, hijo de Francisco y de Maria, de Viladens, curado en 27 días.

Carmen Gelada Talleda, de 8 meses, hija de Miguel y Asunción, de Salt, calle Bosch, número 10, 1.º, curado en 20 días.

Salvio Marull Poch, de 12 años, hijo de Juan y Ana, labradores, de Ultramort, herniado de la ingle derecha, desde pequeño, curado en 40 días.

Maria Pous Marti, de La Bisbal, de 14 años, hija de José y Josefa, sastres, calle Ancha, 2, herniada de las dos ingles, del lado derecho, al mes de su nacimiento, y del izquierdo a los cuatro años, curada en dos meses.

Esteban Trull, de 36 años, fabricante de mosaicos hidráulicos, etc., de San Feliu de Guixols, calle Heras, 18, estaba herniado de la ingle derecha hace 20 años, curado en 20 días.

Luisa Olivé, de 39 años, esposa de Francisco Simón, labrador, de Peratallada, herniada de la ingle derecha hacia 8 años, curada en 40 días.

También se construyen bragueros de diversas clases, suspensorios, fajas que no se suben ni se bajan, para señoras y caballeros y aparatos especiales para afecciones en los riñones, en las caderas, en la vejiga (incontinencia de orina), en la matriz, parálisis infantil y deformidades del pecho y espalda, de las piernas y los pies, piernas artificiales, etc.

El ortopédico Sr. M. Toledano recibirá en Gerona todos los Sábados y Domingos en la calle de Santa Eugenia, núm. 14, piso 2.º.

“LA EDITORIAL GERUNDENSE”

GRANDES TALLERES TIPOGRAFICOS

: : MONTADOS A LA MODERNA : :

Imprenta — Papelería — Objetos de escritorio

: MEMORANDUMS : VOLANTES : FACTURAS : ESQUELAS : RECORDATORIOS DE LUTO : PARTICIPACIONES : : : CARTAS : SOBRES : CARNETS : TALONARIOS : TARJETAS : OBRAS : PERIODICOS : FOLLETOS : ETC., ETC. : :

Todo con rapidez y a precios económicos

Calle del Progreso, 7-GERONA

Teléfono, 8

La Cruz Roja

Farmacia-Perfumería-Ortopedia

F. de A. Roca

GABINETE ORTOPEDICO para la colocación de toda clase de aparatos para corregir las deformaciones del cuerpo humano.

Especialidad en BRAGUEROS Y FAJAS VENTRALES.

Plaza del Oli.—GERONA

FABRICA DE GORRAS

de

Falcó i Rosell

Rambla Alvarez, 2.—GERONA

GRAN ASSORTIT:GRAN XIC

MUEBLES DE CONFIANZA

DE

ENRIQUE ADROHER

Progreso, 8 y Plaza San Francisco, 6

GERONA

